

si nepamätám ako som došla na miesto, kde sa to stalo. Jasne si pamätám, že som prešla cez most rieky Nitra. Nevieťm po ktorej strane mosta som išla či som išla po pravej alebo ľavej strane mosta. Chcem ešte dodať, že neviem či po tomto moste prechádzali motorové vozidlá. Niekde v týchto miestach a to na schodíkoch, ktoré vedú do parku resp. niekde za týmito schodíkmi som buď telefonovala, resp. som niekoho stretla. Toto stretnutie známej osoby mohlo byť aj predtým počas tej cesty zo stanice na UKF. V tej dobe som taktiež mohla telefonovať, s kým som mohla telefonovať neviem, neviem ani z akého miesta som telefonovala. V tom čase som mala mobilný telefón Sony Ericsson a v ňom som mala vloženú SIM kartu, ktorá má tel. číslo 09 [REDAKOVANÉ]. Počas cesty zo stanice som si nevšimla, že by ma niekto sledoval. Ako som už uviedla pravdepodobne za schodíkmi po ktorých som prešla smerom dolu som bola oslovená zozadu mužským hlasom slovami: „Na Slovensku po slovensky!“ Ja som na tieto slová nereagovala a išla som ďalej krokom, pričom tieto slová sa zozadu zopakovali znova v tom istom znení: „Na Slovensku po slovensky!“ Ja som išla stále ďalej a myslím, že som sa pozrela dozadu. Toto neviem v akej vzdialenosti bolo od schodíkov, po ktorých som zišla. Ja som však stále pokračovala stále ďalej normálnym krokom. Medzitým z každej strany, z pravej aj z ľavej prišli dvaja muži a jeden z nich zopakoval niečo v tom zmysle, že či som nepočula čo mi povedali. Ja som na toto odpovedala niečo v tom zmysle, aby ma nechali na pokoji. Hneď na to sa ma jeden z nich spýtal, že kam idem. Ja som na to odpovedala, že idem na skúšku na fakultu a na to mi odpovedali niečo v tom zmysle, že dneska už nikam nepôjdem. Následne na to jeden z nich, neviem či to bol ten na pravo alebo na ľavo ma chytil za vlasy zozadu a tieto mi zozadu silne potiahol. Na presné detaily si nepamätám. Toto sa ešte odohrávalo na asfaltovom chodníku. Potom si nepamätám čo sa dialo, len si spomínam na to, že mi je strašne zima, stojím vo vysokej tráve a niečo na mňa títo muži kričia. V tej dobe som videla už tieto osoby a presný opis som už uviedla vo svojej výpovedi dňa 25.8.2006. Taktiež som sa vyjadrila k ich oblečeniu a od vtedy i keď som nad týmto rozmýšľala, ďalšie detaily neviem. Jasne si pamätám na to ako mi povedali aby som si dala dole sako, pančuchy a náušnice. Ja som ich pokyn splnila, dala som si dole sako, pančuchy a odopla som si obidve náušnice. Bolo to v poradí, že som si dala dole sako, potom som dala dole pančuchy a na ne som položila náušnice, ktoré som si odopla. Tieto veci ležali na zemi. V predchádzajúcom výsluchu a v dodatku som podrobne popísala náušnice a tieto som aj nakreslila. Ja som počas toho napriek tomu, že tí muži na mňa kričali, nevolala o pomoc ani som sa nesnažila utiecť. Potom mi kázali aby som vytiahla z kabelky peňaženku, ja som otvorila kabelku, našla som ju a podala som im ju. Ešte chcem dodať, že v tej dobe som mala už blúzku roztrhnutú. K blúzke chcem dodať, že bola bielej farby a na rukávoch a niekde na pásoch som mala ornamente. Nie som si istá, asi ten nižší ma udrel otvorenou dľaňou do ľavej časti tváre a následne som hneď spadla na zem do trávy a zostala som ležať na chrbte v trávě. Následne som pocítila úder do podbruška a potom som pravdepodobne upadla do bezvedomia a na nič si nespomínam. Nevieťm ako dlho som ležala na trávě.

Ešte chcem doplniť vyššie uvedené, že v čase kedy som vyťahovala peňaženku som si všimla, že mám ruky od krvi a na hrudníku mám taktiež krv. S týmito zakrvavenými rukami som hľadala peňaženku.

Potom ako som už uviedla, že neviem ako dlho som ležala na zemi som sa prebrala, stále som ležala, polohu svojho tela neviem a následne som vstala a začala som bežať smerom na fakultu. Bežala som tak, že som bola v blúzke, ktorá bola roztrhnutá, určite som mala aj rozopnutú podprsenku, táto však nebola vyzlečená ani posunutá len bola rozopnutá. Mala som sukňu po kolená, holé nohy a topánky, ktoré boli premočené. Či boli tieto topánky premočené od dažďa alebo z iného dôvodu, tak to neviem. Viem, že bolo po daždi, ale určite v tej dobe kedy sa toto stalo nepršalo. Utekala som smerom na fakultu, rukami som si držala blúzku, tak aby mi sa mi neposunula podprsenka. Nevieťm presne kde ale v určitom úseku sa mi zdali topánky veľmi ťažké, od toho, že boli mokré, preto som si ich vyzula a nechala som ich na chodníku. Ďalej som utekala bosá, po ceste som stretla nejaké dve ženy, ktoré išli oproti mne. Potom som vbehla do objektu UKF, prešla som okolo vrátnice a išla som do budovy, tam kde je katedra. Vošla som dnu do kancelárie vedúcej katedry, tento úsek si pamätám len útržkovito, neviem uviesť sled udalostí, ktoré boli na fakulte. Bola som naľakaná a vystresovaná. Ja si pamätám, že na fakulte som bola dotazovaná skúšajúcimi, že ako sa volám, kde bývam, a ja som povedala aby zavolali môjmu priateľovi Petrovi Žákovi, že čo sa stalo a taktiež som ich žiadala aby zavolali mojej matke. Tak sa aj stalo a ja som nadiktovala z hlavy tel. čísla na priateľa a domov. Podarilo sa mi skontaktovať iba s priateľom, ktorému som povedala čo sa stalo. Presný obsah telefonátu s priateľom Petrom Žákom si nespomínam. Ja som chcela absolvovať skúšku a preto som aj profesorov žiadala, že